

Евгенија Лаванда

Џери Халивел
илустрације Рајан Хјуз

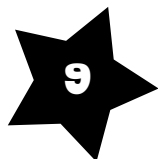
Превела Маја Костадиновић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2009.

Садржај

1. ЕвГенија Лаванга: Нова девојчица

2. ЕвГенија Лаванга и предивна болест

3. ЕвГенија Лаванга: Стаклена лизалица

1.

Евгенија Лаванга

Нова девојцица

Била је субота, рано ујутру. Сунце се успињало високо и блештало на златном песку пустиње. Кратка сенка почела је да се прикрада иза циновске пирамиде тамо где камен дотиче небо. Ветар је завијао и нанео песак на ово величанствено уметничко дело.

„Ово је неправда! Не желим да одем одавде!“ пухтала је љутито Евгенија, гледајући пијацу препуну људи.

Протрљала је очи и гвирнула кроз прашњави, задњи прозор ципа, бацајући последњи, опроштајни поглед ка блештавој пирамиди. Евгенија је заувек напуштала Египат. Ту је провела много месеци са својим родитељима – професором Едвардом Лавандом, стручњаком за диносауре и специјалистом за скоро све, и мајком,

Пандором Лавандом, водитељком на телевизији која је управо радила емисију везану за путовања. Евгенијин отац радио је на археолошкој ископини. У ствари, радио је на ископинама откад она зна за себе. Породица Лаванда путовала је широм света последњих осам година, другим речима – скоро целог Евгенијиног живота. Али сада ће се све променити...

Пандора је добила нови посао на Јутарњој телевизији, а професор Лаванда ће радити у музеју диносаура у малом граду који се зове Боксмор... и све то само зато што су њени родитељи помислили да је дошло време да се због Евгеније скрасе на једном месту, како би она могла да иде у школу.

„Није фер! Стварно не желим да одем одавде, мама. Мислим, ко ће ми сада бити учитељ?“ рече Евгенија, која је била задовољна што су је досад родитељи подучавали.

„Имаћеш праве наставнике, Евгенија“, објасни Пандора, смешећи се.

„Није фер, није фер!“ љутнула се Евгенија, додатно раздражена тиме што је уклештена међу силним коферима и сандуцима. Џип је поскакивао по неравном путу, до врха напакован пртљагом Лавандиних, остављајући Египат за собом на прашњавом путу успомена.

Евгенија је загрлила свој светлеђежути ранац, у којем су биле све најважније ствари – чеп из Русије, камен који је пронашла у гробници у Непалу, гумица за косу коју је пронашла на поду воза у Бечу, комад браон канапа из Ирана, увеличавајуће стакло, свеска у којој пише *Дневник важних новости* и сребрни лак за нокте њене мајке.

Евгенија је размишљала о свим узбудљивим стварима које је успела да уради и предивним местима која је истраживала: Северни и Јужни пол, Инке и Индију, Олимпију, Монт Еверест, Мароко и Бразил. Када није истраживала, гледала је филмове свог омиљеног акционог јунака, Шмексија Робертса, на мамином лаптопу. Шмекси Робертс је баш слadak и врло

је храбар, увек иде
у неку велику
авантуру и
спасава свет.

Ипак, Евгенија је
сада на путу ка новом
дому у Енглеској, у
граду који се зове
Боксмор, што је
звучало веома

досадно. Евгенија је била прилично утучена.

„Не брини, свидеће ти се тамо“, мајка се
трудила да је орасположи.

„Да, прилично је лепо, када се човек
навикне“, рече њен отац.

Ма важи, а шта ако ми се не свиди то
„прилично лепо“, помисли Евгенија која није
била одушевљена читавом ситуацијом.

Два дана касније, у понедељак шестог јануара
ујутру, након вожње кроз врелу, прашњаву